

Пътуване до Антарктида

Текст и фотографии
Ники Давидов

Защо предприех това пътешествие? Защо въобще хората посещават този континент - студена, сурова и толкова далечна земя? В Антарктида се живее трудно, често човешкият живот е подложен на риск. Кому е нужно това? Защо малка България поддържа научна база там? За какво въобще са всички тези бази? Какво толкова има за изследване?

Бих искал да си обясня всичко това. Не е лесно. Не мога да коментирам ползата от антарктическите изследвания. Бих могъл да кажа, обичам Антарктида, пътуванията, риска... и затова поех нататък. Но как можеш да обичаш нещо, което не познаваш? Бях там за първи път. Нещо повече, за първи път летях през океана, за първи път плавах през пролива Дрейк, и то с 19-метрова яхта, край нос Хорн и през «ревящите ширини». Морска болест? Да, за първи път.

Първото впечатление от

Ники Давидов е носител на осем национални и три международни награди за фотография. Правил е четири изложби. Автор е на няколко публикации, сред които „АБВ на фотографията“. Снимал е за сп. „Жената днес“, в „Поглед“ и няколко специализирани издания. От 1991 г. работи в Израел. В момента е фотограф в Държавното управление по античните паметници в Тел Авив.

Чрез в. „Дневник“ българските читатели могат да видят за пръв път неговите уникални снимки от Антарктида.

остров Ливингстон - израства бавно на хоризонта, мъглив, сив и мрачен. Сушата - каменист плаж, студен, влажен, ллюещ се все още в такта на морските вълни. Не изпитвах никакъв вятър.

4 януари 2001 (от моя дневник):

...Пристигнахме около 18.30 ч. Морето си показва още веднъж рогата - силен вятър, вълни, мяткане и тряскане. Въпреки снеговале-

жа успях да направя няколко снимки през кръглия стъклен сектор пред шурвата. Това нещо се върти и никога не се изпотпява. Изглежда, съм привикнал с клепенето, не усещам никакви симптоми на морска болест.

С влизането в Южния залив установихме радиовръзка с базата. Когато навлижихме, един «Зодиак» (еумена лодка с мотор) се отдели от брега, за да ни посрещне. Дебаркирахме без проблеми. До-

ри не си намокрих краката. За мен обаче беше драматично - представях си как при прехвърлянето на багажа някоя от чантите с фотоапарати полита във водата.

На брега свързахме всички ние тримата пасажери, екипажът и дори капитанът Жером Понсе...

Постепенно започнах да опознавам феномена Антарктида.

Природата

Зимна планина, израснала на право от морето, но по-бяла и по-ледена. Море, изтичащо от ледниците. Чист въздух, който отнема способността на окото да преценява разстоянията.

Светлината, която се пречупва през леда и облаците, за да произведе най-странната палитра от измислени цветове. Дългият полярен ден - Слънцето се скрива зад хоризонта, здрачава се за 2-3 часа и още преди да се е стъмнило, изгрява отново.

Растенията - мъхове, лишени и тревни, неповторими в суровата си красота. Животните, непознаващи страх от

човека и толкова познати от енциклопедии и учебници.

Хората

Това не са група приятели, с които си се уговорил да отидеш на екскурзия. Но всички там притежават така присъщия на планинарите лоялен характер. Това провокира най-близки приятелски отношения. Прекалените работохолици не са подходящи. Полярникът трябва да умее да се излежава и да обича да си поспи. Случва се дни наред лошо време - сняг, вятър, студ, Печелившата стратегия е човек да излезе от такава метеорологична депресия, отпочинал и зареден с енергия.

Изоляцията

Няма телевизия. Няма радио. Пощенският клон 1090 не е претоварен - 2-3 пъти на сезон пристигат и отпътуват писма. Няма e-mail и интернет. Комуникациите се свеждат до радиовръзки с България и телеграфни разговори по сателитния телефон.

Няма микроби, бактерии, вируси. Няма болести.

18 януари 2001 (от моя дневник):

...След обяд нахлузахме скиите и поехме нагоре към нунатака «Де Кастильо» (нунатак - скално разкритие). Крум и Мък взеха тежели и въ-

же. Мен ме поцадиха, оставиха ме да си нося само фотоапаратите. Докато пресичахме ледника, се оглеждахме за чупеците се колове - патент на Крум. По тяхното местоположение всяка година той отчита движението на ледника. Невероятна видимост.

На югозапад виждахме о. Сноу и зад него върховете на о. Смит, отдалечен на 125 км от нас. На изток, току преди нас, се виждаше нунатакът - 30-метрова скала на не повече от 10 минути път по моя преценка. Вятърът започна да се засилва, а Крум бързаше напред, за да успее да видим о. Дисеишън и континента, пре-

ди видимостта да се влоши. Отне ни повече от час, докато стигнем. От подножието на скалата се откри синьо-зеленият залив Фалс бей. Високите планини на Антарктическият полуостров видяхме за не повече от 5 мин, преди да се разтопят в мъглата. ...

Върнах се след 53 дни с 94 изнимани филма. Не мога да твърдя, че познавам Антарктида. Бях само на един остров и познавам само част от него. Когато си тръгнах от същия този бряг, отново мрачен, сив и мъглив, усетих странна тъга. Може би защото осъзнах, че едва ли отново ще се върна. А искам да се върна!

Тробога Есаегапоти есданбаа т иаеаа, неа е тда-а т